

ХАЙ ШАСТИТЬ УСІМ В НОВОМУ РОЦІ!

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№16 (16)

Наша

П'ЯТНИЦЯ,
29 грудня '17

ГРОМАДА

Нехай усе буде добре!

Дорога громадо!
Закінчується 2016-й рік. Ще один рік, сповнений випробувань і втрат. На жаль, на сході України триває війна, проливається людська кров. Та було в цьому році й багато перемог, багато успіхів. Наприклад, ми утворили об'єднану територіальну громаду. Зробили це заради того, аби в кожному з наших сіл створити комфортні умови для життя. Попереду – це дуже багато роботи. Та я не сумніваюся: все нам вдасться. Адже розуму, наполегливості, працелюбності нашій громаді – не позичати. На Новий рік заведено збиратися за святковим столом – з рідними та близькими, з друзями. Побажаймо ж у цю годину один одному міцного здоров'я і щастя, а громаді і всій країні – процвітання та миру. Нехай усе буде добре!

Тетяна ТЕРЕЩЕНКО
голова Катеринівської об'єднаної територіальної громади

Проводжачки 2017-й

Володимир Кухта: Без розвитку громади і бізнес не процвітатиме

Два тижні тому «Наша громада» почала публікувати думки земляків про те, яким їм видався 2017 рік, які сподівання покладають на 2018-й. І от настав час завершити цю серію передноворічних інтерв'ю. Слово – генеральному директору ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» члену виконкому Катеринівської сільської ради Володимирі Кухті.

– Насамперед поділюся інформацією про здобутки підприємства, – так почав Володимир Кухта. – 2017 року обласна рада нагородила нас Почесною відзнакою «Честь і слава Кіро-

воградщини». Таким чином відзначено вагомий внесок підприємства у соціально-економічний розвиток області. До атрибутів відзнаки додано премію в розмірі 25 тисяч гривень. Ми вирішили використати ці кошти на потреби захисників України, які воюють у зоні АТО. Нагородження підприємства відзнакою «Честь і слава Кіровоградщини» – результат напруженої роботи усього колективу. Назву головні виробничі показники 2017 року, які свідчать про ефективну роботу підприємства у складних економічних обставинах. Ми видобули 250 000 тонн каоліну. Така кількість – рекордно велика для нашого підприємства за всю його історію. Що стосується розкривних робіт, їх обсяги – також дуже великі, вони за рік склали 1 750 000 тонн кубічних метрів. Зрозуміло, підприємство отримало прибутки. Частину їх, близько десяти мільйонів гривень, ми спрямували на потреби Катеринівки, Обознівки, а після утворення об'єднаної територіальної громади – й інших

сіл, що увійшли до неї.

Продовжували й підтримувати військових. Ремонтуємо техніку, яка приходить понівечена з фронту. Допомогаємо фронту паливом, запчастинами. Невдвозі передамо одному з підрозділів вантажівку з цистерною для води, бійцям такий автомобіль якраз треба.

Інша знакова подія 2017 року – утворення Катеринівської об'єднаної громади. Це – теж результат ефективної роботи нашої команди, яка переконала жителів кількох сіл у спроможності такої громади. Коли ця ідея ще обговорювалася, я з одностороннім їздив по селах, зустрічався з їх жителями, переконував, що разом досягнемо таких-то висот. Люди нам повірили – і згоду дали на об'єднання, і проголосували на виборах за кандидатів, яких ми підтримували. Спасибі усім за довіру.

Як член виконкому запевняю: новообраний орган місцевого самоврядування уже вживає заходів для того, аби у всіх селах об'єднаної громади стало комфортніше жити. Зокрема, бюджетом об'єднаної громади на 2018 рік, нещодавно ухваленим, передбачено, крім витрат на поточні потреби, видатки на розвиток. Для комунального підприємства буде придбано сміттєвоз, яким обслуговуватимемо усі села громади; ремонтуватимемо дороги; облаштуватимемо вуличне освітлення; проводитимемо газ, воду. До речі, підприємство «Кіровоградське рудоуправління» зараз прокладає до Олексіївки оптиволоконний кабель, що дозволить жителям цього села користуватися швидкісним інтернетом. Також зазначу, що бюджетом-2018 передбачено й безплатне харчування усіх школярів.

Закінчення на стор. 2

Ось яку красуно встановило в центрі Катеринівки ПАТ «Кіровоградське рудоуправління». Звісно ж, ялинка вабить дітлахів, вони залюбки граються і фотографуються біля неї.

Людмила Куйда: Успіх шкільної реформи значною мірою залежить від того, як зміниться сам учитель

У вересні нинішнього року Верховна Рада прийняла новий закон про освіту, яким передбачається чимало нововведень. Зокрема, вчителі отримають більше свободи у викладанні навчальних дисциплін, їм також дозволять працювати за розробленими ними освітніми програмами, а держава обіцяє турбуватися про підвищення їхньої кваліфікації і краще оплачувати їхню працю. Чи готові самі вчителі, школи в цілому до такої реформи?

— Освіту вже давно треба було реформувати, — каже моя співрозмовниця вчителька початкових класів Олексіївської загальноосвітньої школи, депутат Катеринівської об'єднаної територіальної громади Людмила Геннадівна Куйда, — але, мабуть, не так різко і кардинально, як зазначається в законі. До цього не готові ще ні громадськість, ні школи. В той же час як учитель з майже тридцятирічним педагогічним стажем я переконана в тому, що школа має бути присутньою в житті кожної дитини. Батьки можуть не водити її до дитсадка, але школа — обов'язкова. А відтак вона має дати дитині ті базові знання, які згодяться їй у житті, незалежно від того, навчатиметься вона далі чи ні.

— Як ви ставитеся до того, що вчителям початкових класів збороняється ставити оцінки, використовувати червоний колір при перевірці завдань тощо?

— Ставлюся позитивно, але я не думаю, що червона ручка страшить дітей, вони абсолютно однаково сприймають будь-який колір — червоний чи зелений, фіолетовий чи чорний. Ще нам забороняється викликати дітей до дошки, тому доводиться застосовувати різні прийоми, щоб навчити їх спілкуванню. Уміння

спілкуватися дуже важливе в житті кожної людини, від нього залежить її кар'єра, місце в суспільстві.

— Як бути тим вчителям, які вже багато років працюють у школі, мають якісь свої «секрети» навчання і виховання учнів?

— Вимоги закону треба виконувати, а тому кожен учитель — і той, який тільки прийшов у школу, і той, який працює там двадцять чи тридцять років, — повинен вдосконалюватися, вчитися — відвідувати семінари, курси перепідготовки тощо.

Адже вводяться нові предмети, такі, наприклад, як «критичне мислення», «вчимося жити разом». Для дитини вони, можна сказати, життєво необхідні. До того ж мета школи визначається сьогодні інакше. Якщо раніше вважалося, що вона має дати знання, уміння й навички, то нині з'являється ще й така категорія як цінності. І вчитель сам повинен спочатку розібратися, що це таке. Я веду до того, що успіх шкільної реформи значною мірою залежить від того, як зміниться сам учитель.

— Учні останніх трьох років навчання в школі будуть проходити профорієнтацію. Це не завадить їхньому основному завданню — набуттю знань?

— Як на мене, це дуже добре, що випускники школи матимуть уже певні професійні навички. Середня освіта, яку дитина здобуває до десятого класу, дасть можливість їй краще орієнтуватися в житті, а наступне трирічне профільне навчання допоможе освоїти спеціальність, за якою вона вже зможе працювати. Із спеціальністю молода людина впевненіше почуватиметься, адже не кожен випускник матиме можливість вчитися далі.

— Мені залишається побажати вам успіхів у наступному році.

— Дякую.

Сергій ЧОРНИЙ

Володимир Кухта: Без розвитку громади і бізнес не процвітатиме

Закінчення. Початок на стор. 1

Яскравою подією 2017 року стало відкриття у вересні в Катеринівці стоматологічного кабінету з обладнанням європейського рівня. Наступне в цій сфері наше завдання — належним чином обладнати всю медамбулаторію (вона обслуговуватиме всю громаду). Ремонт приміщення уже розпочато: замінено вікна, двері. Далі слід придбати обладнання для експрес-аналізів, воно обійдеться у 250 тисяч гривень. У планах — створення

Траплялися у 2017 році й непорозуміння. Наприклад, восени перевізник відмовився обслуговувати маршрут між Кропивницьким і Володимирівкою. Жителям цього села прийшло на виручку наше підприємство, яке має і транспорт, і ліцензію на пасажирські

У новому стоматологічному кабінеті

перевезення. Люди, які користуються нашими перевізницькими послугами, — задоволені. Тим часом сільрада придбала автобус для власного комунального підприємства,

Автобус рудоуправління на маршруті

аби воно спільно з ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» обслуговувало маршрути між Катеринівкою, Обознівкою і Кропивницьким. Хочемо за два роки витіснити з цього

Ремонт доріг почали з Володимирівки

сектору ринку перевезень суб'єктів, які поки що диктують нам свої умови, при цьому не забезпечуючи належної якості послуг. Здійснення пасажирських перевезень власним транспортом дасть нам змогу реалізувати права людей на пільги, гарантовані їм законодавством. Нині ці пільги реалізуються не в повному обсязі. До речі, про транспорт. Незабаром громада отримає в своє розпорядження шкільні автобуси. Маємо намір використовувати їх більш ефективно, ніж це робиться тепер. Зокрема, й возити дітей на заняття в гуртках, інші позакласні заходи.

Мені, члену виконкому, приємно, що люди висловлюють пропозиції стосовно формування бюджету, пріоритетів діяльності органу місцевого самоврядування.

Наостанок звернуся до представників місцевого бізнесу. Ми маємо з'ясувати собі: без розвитку громади і бізнес не процвітатиме. Так, усі ми платимо податки, хтось — більше, хтось — менше. Наприклад, внесок ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» до місцевого бюджету наступного року складатиме шість з половиною мільйонів гривень. Але ми усвідомлюємо, що цього — недостатньо, тому щороку віддаємо на потреби громади ще й 15 відсотків від прибутку підприємства. Закликаю й інших підприємців поділитися частиною прибутків для нашої спільної справи.

Чого я чекаю від наступного року? Насамперед — припинення війни. Бажаю усім доброго здоров'я, щастя та всіляких успіхів.

Записав Віктор КРУПСЬКИЙ

Новини

Мільярд на ліки

Розмір фінансування урядової програми «Доступні ліки», започаткованої в квітні 2017 року, у 2018-у складатиме мільярд гривень. Про це сказав прем'єр-міністр Володимир Гройсман днями на засіданні уряду. Гройсман підкреслив, що програма, яка передбачає забезпечення безплатними ліками хворих на астму, діабет та серцево-судинні недуги, є ефективною і що відповідно до неї виписано 13 мільйонів рецептів.

Більш, ніж в середньому в країні

Середня зарплата на Кіровоградщині у 2017 році — вища від минулорічної на 47 відсотків. У середньому ж в країні цей показник збільшився на 37 відсотків.

На цьому наголосив голова облдержадміністрації Сергій Кузьменко днями на пресконференції. «Приріст місцевих бюджетів у нинішньому році склав 4,9 мільярда гривень, що на 1,4 мільярда гривень більше, ніж у 2016-у, — зазначив Сергій Кузьменко. — Зросли також надходження податків і зборів — на 2,3 мільярда гривень». За словами Кузьменка, цього досягнуто завдяки зменшенню ставки єдиного соціального внеску із 41 до 22 відсотків та підвищенню мінімальної заробітної плати до 3200 гривень.

Хочуть ліквідувати суди

Вища рада правосуддя на засіданні, яке відбулося нещодавно, дозволила ліквідувати ряд судів, у тому числі — Кіровський та Ленінський Кропивницького. Також Вища рада правосуддя висловила за створення окружного суду Кропивницького, юрисдикція якого поширюватиметься на обидва райони міста — Подільський і Фортечний. Остаточну долю цих судів має вирішити Верховна Рада. Ця реорганізація здійснюється в межах децентралізації влади.

Ляльковий театр приїздив в Олексіївку

Виставу на новорічну тематику показав нещодавно в Олексіївському БК обласний академічний ляльковий театр.

Переглянули її не тільки місцеві діти, а й ліснянські, володимирівські, катеринівські, обознівські. Про це поділяли ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» та ПрАТ «Олексіївське», перевізши дітей до Олексіївки й назад. За квитки ж на виставу заплатила рада об'єднаної громади.

Ціна свята

Витрати українців на святкування Нового 2018 року складатимуть у середньому 1659 гривень. Це встановила соціологічна служба «Research & Branding Group». На оформлення святкового столу середньостатистичний українець витратить 806 гривень, на подарунки — 769 гривень, на відвідування театрів, ресторанів, на туристичні поїздки тощо — 721 гривню.

Перші вибори в громаді

в медамбулаторії й стаціонарного відділення, щоб там здійснювалися нескладні процедури, щоб люди не їхали зайвий раз в райлікарню. Тим часом ми знайшли людину на посаду сімейного лікаря в амбулаторії. Звичайно ж, цього спеціаліста маємо матеріально стимулювати. У бюджеті-2018 передбачено кошти на придбання для нього службової квартири. Поки що лікар їздить в село з Кропивницького, тож допомагаємо йому пальним.

Микола Єрмоленко: Дідом Морозом я був справедливим, аж занадто

Земляк третього президента

Автор цих рядків не раз помічав, що незвичайні люди й народилися у місцях цікавих. Тому й не здивувався, дізнавшись, що житель Лісного Микола Єрмоленко, якого відрекомендували односельці як працюючого і веселого чоловіка, – це й земляк Ющенка.

– Так, родом я – з Хоружівки на Сумщині, – не без гордості сказав Микола Васильович. – До речі, місяців з три тому я їздив на батьківщину. Краса там! А яку силу грошей вкладає! Мабуть, мільярд. Я ж пам'ятаю, якою була Хоружівка колись. Ні газу, ні доріг. Тепер – газ до кожного двору, асфальт скрізь. Церква гарна є. Звичайно ж, усі ці блага – за державні гроші. Ющенко починав допомагати рідному селу, ще як тільки прем'єром став.

Особистий час – з шостої до восьмої ранку

Як розповів пенсіонер Єрмоленко далі, в Лісному він – з 1988 року. Працював у місцевому радгоспі, який пізніше реорганізувався у приватне підприємство.

– Автомобілі – це моя пристрасть, водійська робота – це моя стихія, – сказав чоловік. – Але машину тут мені довірили не відразу. Спочатку придивлялися: чи не алкоголік якийсь привіз сюди?

За словами Миколи Васильовича, головним чином йому довелося працювати на вантажівках. Та був і період, коли він возив на легковиків директора радгоспу. Запам'ятався Єрмоленку той час так:

– О четвертій вирушав у Кіровоград, щоб забрати там на Катранівці директора, Анатолія

Петровича Гавриленка. Привозив його в Лісне. Директор – по фермах, а мене відпускає до восьмої години ранку. Це був мій особистий час – з шостої до восьмої. І поспідаю, і біля худоби попораюсь. У мене тоді були дві корови, коняка, свині, кури. О восьмій ранку везу Анатолія Петровича в Кіровоград чи ще куди. Увечері доставляю його додому. І о десятій вечора, і пізніше.

На запитання про стосунки з ДАІ Микола Єрмоленко відповів так:

– Нормальні стосунки були. Щоправда, якось ледь не оштрафували. Це сталося вночі. Я, відвізши директора в місто, повертався в Лісне. Їхав швидко. Можна сказати, летів. У Катеринівці мене й зупинили. Один з інспекторів, його тільки взяли на роботу, мені й каже: «Що ж ви порушуйте?» А я йому: «По-перше, чим доведете? По-друге, я зранку крихти в роті не мав».

Тоді старший їхнього екіпажу, який знав мене, каже: «Толю, відпусти його. Це ж трудового і вдень, і вночі за кермом».

Працював Микола Васильович в Лісному і бригадиром тракторної бригади, і завідувачим клубом

Удень – водій, увечері – завклубом

– Як я став завклубом? – перепитав Єрмоленко. – У 1990 році потрапив у лікарню – через серце. Два тижні пролежав лежнем. Гавриленко мені: «Тобі не можна на машині, будеш завклубом». Я обурився. Мовляв, не можу без машини (а перед тим саме 53-го «газона» отримав). Але від роботи в клубі не відмовився. Удень працював на машині, ввечері – в клубі.

За словами Миколи Єрмоленка, перед тим, як йому довірили сільський клуб (по-народному – «ленкомнату», тобто «ленінську

кімнату»), цей заклад тривалий час не діяв. «Ленкомната» перетворилася була на клоаку, куди заходили некультурні селяни й селянки, щоб по чарці випити (і не тільки). Діяльність на посту завідувача клубом бувалий водій почав з того, що з допомогою кількох робітників радгоспу очистив те приміщення від сміття, а потім і ремонт організував.

– Далі ми обзавелися магнітофоном, і в клуб почали вчати дівчата. В основному – шістдесятитітні і старші, аби поспівати хором, – згадав Микола Єрмоленко. – Хоча раніше у Лісному прекрасний хор був. Я, працюючи на ЗІЛу, возив з міста сюди хормейстера і хореографа. Наш хор бував і в Москві, і в Ленінграді.

Дочка й не здогадувалася, що Дід Мороз – її тато

Як зауважив Єрмоленко далі, за його керівництва Ліснянський клуб таких висот, як раніше, не досяг. Але, так би мовити, культурний мінімум для села завклубом забезпечував. Звісно ж, на Новий рік не обходилося без святкових ранків для місцевої малечі.

– Дідом Морозом був я, – згадав пенсіонер. – Зберу дітей у клубі і питаю: «А хто розкаже віршичку про Лисичку?». Серед діток же – моя дочка Даша, яка тоді малою була, в Діда Мороза вірила і не припускала, що перед нею – батько. Вона першою гукала: «Я знаю про Лисичку! І про Ведмедика!» Тоді я: «Ти почекай, дівчинко. А ще хто знає про Лисичку, про Ведмедика?». Я ж не міг своїй дитині надавати переваги, хотів, щоб цукерки дісталися іншим дітям. Був справедливим Дідом Морозом, аж занадто.

Перебрав – танцюй

Розповів Микола Єрмоленко і про ось яке своє хобі:

– Ще у сімдесятих роках я почав брати участь у весіллях як тамада. Я тоді в Маловисківському районі проживав. Багато гулянок провів там. І не тільки там. Навіть в одеському ресторані якось був тамадою на весіллі, коли одружувався мій товариш.

За словами Ярмоленка, на одному з весіль за його участі гуляло аж півтисячі людей.

– Це було 1976 року в Панчевому Новомиргородському районі, – каже Микола Васильович. – Нелегко доводилося тамаді на таких людних заходах. Щоб усі почули, треба було дуже голосно говорити, про мікрофон же я тоді й не мріяв.

На запитання, чи брав він участь у безалкогольних весіллях (які намагалися запровадити в СРСР у 1980-і роки), Єрмоленко відповів:

– Доводилося. Але насправді на тих весіллях горілка була. Тільки ставили її на столі не в пляшках, а в глечиках. Як компот. БО хіба то весілля – без горілки?

– Не без того було, що хтось і впивався, – продовжив згадувати про весілля, в яких брав участь, Микола Єрмоленко. – Тоді ми такого чоловіка брали в коло і змушували танцювати з нами. Погарцює він з півгодини – і тверезий.

Сам же Микола Васильович, за його словами, до міцних напоїв пристрасті не відчуває.

– Були весілля, на яких я випив всього лише п'ятдесят грамів, – запевнив чоловік. – Я так завжди й казав: «Мені тільки для запаху налейте»...

Віктор КРУПСЬКИЙ

Наші інтелектуали

Дві команди з Катеринівської школи нещодавно взяли участь в інтелектуальній грі «12 балів», яку проводить обласне телебачення.

Це – четвертокласники Аліна Рись, Артем Циба, Назар Профатило, Вікторія Пономаренко, Едуард Буря (фото згорі) та семикласники Олеся Бабій, Поліна Кучеренко, Юлія Кваша, Ірина Коваль, Георгій Москаленко, Костянтин Лисицін (фото внизу). Всі вони продемонстрували міцні знання. Дипломи отримали Аліна Рись та Олеся Бабій.

Бюджет Катеринівської об'єднаної громади на 2018 рік

Рада Катеринівської громади затвердила бюджет наступного року в таких параметрах (грн):

Прогнозуючі доходи – 25983240,00
Прогнозуючі видатки – 25983240,00

ОМС – 3424800,00 а саме:

– 2060800 заробітна плата
– 454000 нарахування на заробітну плату
– 640000 придбання матеріалів
– 235000 оплата послуг (крім комунальних)
– 3000 відрядження
– 6000 оплата за електроенергію
– 25000 оплата за газ
– 1000 інші поточні видатки(пеня)
КП»Обрій» – 1000000,00
Програма «Ветеран» – 236000

Учасники АТО – 94000,00
Очисні споруди (Проектно-кошторисна документація) – 250000,00
Благоустрій 300000,00
Сміттєзбиральна машина – 1100000,00
Ремонт доріг – 885642,00
Газифікація (Проектно-кошторисна документація) – 250000
Реверсна дотація – 85000,00
Освіта – 11299230,00
ДНЗ – 2551600,00
Будинки культури – 1081400,00
Бібліотеки – 297060,00
Медицина – 3128508,00

Про це писала «Зоря комунізму»

Чому не гріє вогнище культури?»

Так названо статтю про незадовільну роботу Володимирівського клубу, опубліковану в «Зорі комунізму» за 14 листопада 1970 року.

Розповідається, що до цього клубу не поспішають працювати фахівці з культурно-мистецької роботи, немає в цьому закладі й гуртків. Щоправда, у статті зазначається: при клубі діє оркестр, який створив аматор музики пенсіонер Микита Трохимович Ключка. Також газета запитує про долю 24 тисяч гривень, виділених за два останні роки місцевим колгоспом на потреби клубу. Мовляв, за ці кошти можна було б відремонтувати приміщення

закладу культури, а воно – таке незугарне.

Завершили електрифікацію

У «Зорі комунізму» за 7 листопада 1970 року надруковано замітку «Господарі електричних трас», в якій повідомляється про повну електрифікацію Кіровоградського району. Завершився цей процес з проведенням електроенергії до сіл Мальовничого та Новомиколаївки.

Ударники

У «Зорі комунізму» за 3 грудня 1970 року опубліковано матеріал «Ударники п'ятирічки», в якому

описуються трудові звершення працівників рудника вогнетривких глин. Як передовики згадуються машиністи екскаваторів І. Охріменко та П. Топчій, П. Раца та П. Мельник, водії А. Нікішов та М. Жосан.

Детально розповідається про роботу машиніста крокуючого екскаватора ЕШ-4/40 С. Профатила (нагородженого 1970 року медаллю «За доблесну працю»), машиніста добувального екскаватора Э-1004 М. Журкіна (виконав п'ятирічний план на 130 відсотків), водія вантажівки П. Гуру (чудово справляючись з виробничими завданнями, він ще є активістом профорганізації), слюсаря-інструментальника Л. Максютіна (спеціаліста 7 розряду, активного раціоналізатора).

Микола Лось: Породистий собака розуміє, що людина – головніша

Зустрітися з **Миколою Лосем** і **Євгенією Кондратьєвою** та поговорити з ними про їхні чотирилапих підопічних кореспондентів «Нашої громади» спонукало наближення 2018 року, котрий східним календарем визначено як рік жовтого Собака.

– Собака – це ж друг, – запевнив житель Володимирівки Микола Лось, виводячи свого сенбернара Босого у центр подвір'я.

– Еге ж, друг. Поки не вкусиш, – майже погодився з господарем автор цих рядків, спостерігаючи за величезним собакою.

– А я все-таки більше довіряю собакам, ніж людям, – відповів Микола Олександрович. – Собака, якщо ти йому не подобаєшся, гавкає. Це означає: не підходи! А людина, буває, лащиться, щоб вкусити.

Як розповів Микола Лось далі, собаками він захоплюється з дитинства. Цінує їх за вірність. Були в нього і німецька вівчарка, і сенбернари, й переводняки.

– Дуже розумна була мати Босого, Джеська, – згадав чоловік. – Набагато розумніша за оцього. Я її й не прив'язував. Якщо ми відлучалися з дому, Джеська поведилася як господарка. Качки б'ються – вона розборонить. Пороса вибжить із загорідки – зажене його назад. Джеська порядок любила. І нікого не вкусила. Скільки хлопці скакали у двір за м'ячем, нікого не скривдила. А як коза приведе козенят, обнюхає їх, оближе – і вони вже для неї як рідні.

– А якось я зарізав пороса, – розповів чоловік про випадок, який його дуже вразив. – Поралися з жінкою коло туші, а про голову, яку я відклав у сніг, і забули. Уночі я прокинувся, глянув у вікно, бачу: Джеська стоїть в дворі як вкопана. На годиннику ж – четверта година. Подумалося: може, захворіла собака? Вийшов я надвір, підійшов до Джеськи. А вона, як виявилось, свинячу голову стереже. І навіть не доторкнулася до неї!

На зауваження автора цих рядків про те, що й безпородні собаки бувають розумними й кмітливими, Лось сказав:

– Звісно, бувають. І в мене такі були. Але породистий собака розуміє, що людина – головніша. А дворняга – ні. Дворняги – агресивніші від породистих.

А чи багато їсть Босий? На це запитання

господар відповів так:

– Не більше, ніж дворняга. Кілограмів п'ять на добу вистачить. Звичайно, їжа має бути поживною. Не вірте тим, хто каже, що таким великим собакам треба відро на день.

Спілкуючись з господарем, автор цих рядків пильнував за ланцюгом, яким припнуто Босого. Здавалось, метал не витримає, і тоді... Набагато привітнішими виглядали двійко пухнастих котів Миколи Лося, які вирішили познайомитися з гостем. Котів Микола Олександрович теж дуже любить. А з яким захопленням чоловік розповідав про кобилу арабської породи, яка в нього колись була!..

Побажавши Миколі Олександровичу, його родині та всім чотирилапим друзям здоров'я й удачі у році Собака, кореспондент «Нашої громади» вирушив у Лісне, щоб побачити Оскара – знамениту в цьому селі кавказьку вівчарку, найгірнішого із собак, залучених підприємством «Лісне» до охорони свого добра.

Показувала пса та розповідала про його характер Євгенія Кондратьєва, яка працює

на тому ж підприємстві і опікується собаками.

– Оскару нині вісім років, – повідомила жінка. – Його нам подарував батюшка з Олександрівки. Оскару тоді рік виповнився. Уже й тоді він здоровенний був! Спершу я боялася підходити близько до нього. З тиждень дочка Тетяна допомогла мені. Вона собак не боїться зовсім. І Оскар, коли вперше побачив її, відчув це, поклав на Тетяну лапи. Так Таня й Оскар й подружилися.

За словами Євгенії, Оскар ночами бігає, відв'язаний, довіреною йому територією, а днями сидить, запертий, у будці. Як стверджує Кондратьєва, справляється зі своєю роботою собака чудово.

– Оскар – пес з характером, – зауважила жінка, виводячи пса з буди. – Якось один тракторист хотів мене повчити, як треба годувати собак. Протягнув Оскару шматок хліба, а той як гавкне! Злякався чоловік, хоч собака й прив'язаний був.

Віктор КРУПСЬКИЙ

Готуємо вдома

Торт «Сметанник»

Тісто: 400 г борошна, 200 мл (1 скл.) сметани, 2 ч. л. розпушувача, 150 г цукру, 2 ст. л. какао, пакетик ванільного цукру. Крем: 500 г сметани, 180-200 г цукру, 1 скл. волоських горіхів. Глазур: 6 ст. л. цукру, 4 ст. л. какао, 100 г вершкового масла, 4 ст. л. молока.

Готуємо тісто. До сметани додати цукор, ванільний цукор, розпушувач і перемішати. Розділити цю суміш на 2 рівні частини. До однієї частини додати 220 г борошна, а в іншу – 180 г какао. Замісити тісто. Тепер розділити темне і світле тісто на три частини. Дно від рознімної форми змастити вершковим маслом і розподілити тісто руками. Проколоти виделкою і випікати в духовці при 200 С приблизно 7 хв. Готуємо так всі коржі. Для крему сметану та цукор з'єднати і перемішати міксером. Підсмажені волоські горіхи подрібнити в блендері або качалкою. Укласти коржі, чергуючи світлий і темний, і змастити кремом, посипаючи кожен шар горішками. Останній не змащувати. Глазур: у сотейник покласти масло, цукор какао, додати молоко і поставити на плиту. Помішуючи, довести масу до однорідного стану. Відразу гарячою глазур'ю покрити торт. Розрівняти і нехай глазур стікає на боки торта. Зверху посипати горішками. Тепер відправити в холодильник, бажано на ніч.

Горіхове тістечко

Тісто: 310 г борошна, 5 яєць, 320 г цукру, 200 г масла вершкового, 3 ч. л. розпушувача, ванілін, 120 г волоських горіхів. Крем: 200 г вершкового масла, 1 банка згущеного вареного молока (370 г), 150 г смаженого арахісу, 50 г смажених волоських горіхів.

Подрібнити за допомогою блендера (або порізати ножом) волоські горіхи, але не дуже дрібно. Збити яйця з цукром у пишну білу масу. До яєчної маси додати остигле розтоплене вершкове масло. Поступово всипати борошно, додати ванілін, розпушувач, горішки і акуратно перемішати. Тісто виходить досить густе. Деко застелити пергаментом. Викласти тісто, розрівняти і випікати приблизно 35 хв. при 180 С. Готовність перевірити дерев'яною шпажкою. Для крему м'яке вершкове масло кімнатної температури збити зі згущеним молоком.

Арахіс і волоські горіхи подрібнити не дуже дрібно. Остиглий корж розрізати уздовж навпіл. Обрізати краї, обрізки натерти на крупній тертці. На перший корж намазати крем. Посипати зверху половиною підготовлених горішків. Трохи змастити другий корж і накрити перший. Зверху і з боків також змастити кремом. З'єднати крихту і другу половину горіхів. Обсипати краї і верх. Розрізати на рівні прямокутні шматочки. Дати просочитися 2 год.

На конкурс «А ще був випадок...»

Збула ложки

Перебравшись на Кіровоградщину, **Ганна Поварчук**, звісно ж, продовжувала говорити з акцентом, характерним для жителів її рідної Хмельниччини. Деякі її слівця людям у Лісному дуже запам'яталися. Наприклад, слово «кумедія». А приводів вжити його у веселій жінки вистачає. Про один з таких випад-

ків розповіла, відгукнувшись на ще один наш конкурс, її донька **Віра Багнюк**:

– Якось моя мати, радгоспна куховарка, повезла на поле обід жнивням.

Прибувши туди, почала насипати в миски і раптом викує: «Кумедія! А ложки я взяла й забула!» Хлопці, почувши це, вибухнули сміхом. Довго вони ще згадували оту мамину фразу!

На конкурс «Мій улюблений рецепт»

Пиріг

Жителька Обознівки **Тамара Ігнат'єва**, відгукнувшись на оголошений редакцією конкурс, запропонувала для публікації ось який рецепт пирога.

Пачку маргарину, три яйця, склянку сметани та чайну ложку соди (погашеної) змішати з борошном у такій кількості, щоб тісто відставало від рук.

Тісто розділити на чотири частини, зробити з них по коржу. У два коржі додати какао. Спекти всі коржі у духовці.

Скласти коржі один на інший, перемазавши їх між собою згущеним молоком та маслом. Приготувати «помадку»: 2 ложки масла, 2 ложки цукру, 2 ложки какао змішати і варити цю суміш 5 хвилин. Змастити коржі зверху «помадкою».

Ваше здоров'я

Коли хвора печінка

Категорично заборонено при хворобах печінки споживання свіжого хліба, будь-якої здоби, бульйонів, зварених на м'ясі,

рибі і грибах, копчених, солоних, маринуваних і жирних продуктів, кави, шоколаду, какао, кондитерських виробів з кремом. З овочів лікарі не рекомендують

страви з бобів, редиски, шавлії, часнику, зеленої цибулі. Також дієта при цирозі печінки категорично забороняє будь-який алкоголь. Не треба їсти великими порціями, краще налагодити наступний режим харчування: 5-6 разів на день невеликими порціями.

Печінка «любить» легкозасвоювані білки – вони необхідні для регенерації її тканин. Головним джерелом найменш жирного рослинного білка, що легко засвоюється, є зелений горошок, молода квасоля, чечевиця. Ці продукти містять корисні мікроелементи, а також вони сечогінні, що важливо для нормальної роботи печінки.

Благотворно діють на печінку кисломолочні продукти: кисле молоко, кефір, ацидофілін, йогурт і, звичайно ж, сир, який

особливо багатий лізином – незамінною амінокислотою, необхідною для росту і відновлення тканин.

Яких вітамінів не вистачає організму?

• Незважаючи на дотримання всіх рекомендацій про здорову їжу, багато хто недоотримує вітамінів та мінералів, що необхідні для гарного самопочуття. Отже, які симптоми говорять про брак тих чи інших вітамінів і мінералів.

• Втома, проблеми з концентрацією, поганий апетит, бліда шкіра, кола під очима – від дефіциту заліза. Включіть у раціон червоне м'ясо, яйця, зелень, листові овочі.

• Шкірна сверблячка, довго гояться рани, білі плями на нігтях – дефіцит цинку. Налягайте

на горіхи, соняшникове насіння, цільнозернові каші, вуглеводи, сардини й червоне м'ясо.

• Виразки, запалення язика, сухість, лущення шкіри навколо рота й носа – брак рибофлавіну (вітаміну В12). Рекомендуються молоко, яйця, рис, пластівці для сніданку.

• Біль у спині й ногах, крихіткі кістки – дефіцит вітаміну D. Харчові джерела цього вітаміну вкрай обмежені, намагайтеся частіше бувати на сонці.

• Часті інфекції – від дефіциту селену. Поповнити організм запасами селену можна за допомогою деяких продуктів: м'ясо, морепродукти, крупи, яйця, капуста, горіхи, яблука.

• Ранки в роті, часті застуди, інфекції, лупа – бракує вітаміну А. Налягайте на печінку, яйця, сир і йогурти.